

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hustáka**, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 28/2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 8. marca 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 48 Er 28/2014 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľ žiada prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať mu trovy konania a finančné zadosťučinenie v sume 200 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol ako súdny exekútor poverený okresným súdom 16. januára 2014 na vykonanie exekúcie proti povinnému. Exekučným titulom bolo rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočky Košice. Sťažovateľ zaslal povinnému upovedomenie o začatí exekúcie a spôsobe je vykonania.

3. Okresný súd Košice I vyhlásil 1. augusta 2017 na majetok povinného konkurz. V rovnaký deň bolo v Obchodnom vestníku zverejnené oznámenie o vyhlásení konkurzu. Tento deň zároveň predstavuje dôvod na zastavenie exekúcie rozhodnutím súdu.

4. Následne 8. septembra 2017 sťažovateľ odoslal exekučný spis sp. zn. EX 7005/2013 okresnému súdu, čím vrátil poverenie na vykonanie exekúcie, vyčíslil trovy exekúcie a navrhol ich náhradu.

5. Vzhľadom na to, že okresný súd nereagoval, zaslal sťažovateľ 23. novembra 2020 okresnému súdu urgenciu, v ktorej uviedol, že do 20. novembra 2020 nedostal rozhodnutie o návrhoch z 8. septembra 2017 a žiadal o prešetrenie záležitosti.

Z dôvodu pokračujúcej nečinnosti okresného súdu sťažovateľ zaslal 30. marca 2021 okresnému súdu ďalšiu urgenciu a 18. januára 2023 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní.

6. Sťažovateľovi bolo 20. januára 2023 doručené uznesenie č. k. 48 Er 28/2014 z 19. januára 2023 (ďalej len „uznesenie z 19. januára 2023“), ktorým okresný súd rozhodol tak, že výrokom I určil zastavenie starej exekúcie k 1. januáru 2020 a výrokom II rozhodol, že exekútor nemá nárok na náhradu paušálnych trov. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej ku dňu podania ústavnej sťažnosti nie je rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške. Podľa názoru sťažovateľa „... do dnešného dňa nedisponuje právoplatným rozhodnutím o podanom návrhu na náhradu trov exekúcie (už viac ako päť rokov)...“. Sťažovateľ zdôraznil, že obligatórny dôvod na zastavenie exekúcie vznikol v roku 2017, keď zároveň navrhol okresnému súdu rozhodnúť o trovách exekúcie. Povinnosťou okresného súdu bolo o tomto návrhu rozhodnúť bez zbytočného odkladu, čo sa však ani po niekoľkých urgenciách nestalo.

8. Skutočnosť, že došlo k prietahom v namietanom konaní sťažovateľ odôvodňoval aj poukazom na odpoveď predsedu okresného súdu na jeho sťažnosť na prietahy z 24. januára 2023. V uvedenej odpovedi bolo konštatované, že sťažnosť na prietahy z 18. januára 2023 vníma predseda okresného súdu ako dôvodnú.

9. Uplatňovanú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200 eur sťažovateľ odôvodnil tým, že do dnešného dňa eviduje exekučný spis, v namietanom konaní podával opakované urgencie a sťažnosti, komunikoval s oprávneným, a to všetko predstavuje náklady, ktoré mu žiadnym spôsobom nebudú uhradené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95). Pri výklade tohto základného práva si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020, II. ÚS 541/2021).

12. Ústavný súd považuje za vhodné upriamiť pozornosť na sťažovateľovu argumentáciu v časti, v ktorej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odôvodňuje tým, že v jeho veci nie je dosiaľ – po viac ako piatich rokoch právoplatne rozhodnuté. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na fakt, že okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol o trovách exekučného konania uznesením z 19. januára 2023 tak, že sťažovateľ ako súdny exekútor nemá nárok na náhradu paušálnych trov konania. Ešte pred rozhodnutím okresného súdu 18. januára 2023 sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Táto sťažnosť bola vyhodnotená predsedom súdu ako opodstatnená. Je teda zrejmé, že sťažnosť podaná predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní možno považovať v danom prípade za účinný prostriedok nápravy, pričom vo veľmi krátkom čase bola zo strany okresného súdu uskutočnená náprava. Skutočnosť, že proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 19. januára 2023 podal sťažovateľ sťažnosť doručенú okresnému súdu 15. februára 2023, o ktorej ku dňu podania ústavnej sťažnosti (8. marca 2023) nebolo rozhodnuté, nemožno z hľadiska posúdenia zbytočných prietáhov v namietanom konaní považovať za významnú. Napokon túto časť ani sťažovateľ nenamietal.

13. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v namietanom konaní ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu nebol optimálny. Považuje však za vhodné poukázať aj na tú skutočnosť, že sťažovateľ – hoci poverenie na vykonanie exekúcie, ako tvrdí, vrátil v roku 2017 – bol vo veci aktívny až 23. novembra 2020 prostredníctvom prvej urgencie.

14. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov

v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019, IV. ÚS 140/2022).

15. Trvanie namietaného konania nedosahuje v danom prípade z pohľadu existencie zbytočných prietahov ústavnoprávny rozmer a zároveň sťažovateľ úspešne využil účinný prostriedok nápravy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite (primerané finančné zadosťučinenie, náhrada trov) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu